

A diver is seen from behind, swimming away from the viewer towards a bright, glowing opening in a dark underwater cave. The diver's flashlight beam illuminates the path ahead. The water is dark blue, and numerous bubbles are visible throughout the scene.

DARCY COATES

POD
HLADINOU

ŽADNÉ SVĚTLO, ŽADNÝ VZDUCH, NENÍ ÚNIKU...

POD HLADINOU

FROM BELOW
Copyright © Darcy Coates 2022
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3649-2 (pdf)

POD HLADINOU

DARCY COATES

přeložila Šárka Králíková

F**B****S**

**BOTNICKÝ ZÁLIV, ŠEDESÁT PĚT KILOMETRŮ
OD VÝCHODNÍHO POBŘEŽÍ ŠVÉDSKA
RÁNO PŘED PRVNÍM PONOREM**

Záběr kamery se rozmazal a pak se znovu zaostřil na ženském profilu. Cove Waimarieová se skláněla nad stolem, záplava vlnitých černých vlasů jí jako záclona spadala po jedné straně obličeje, zatímco tlustou tužkou něco škrábala do poznámkového bloku. Velká okna za ní vpouštěla do salonu chladné světlo. Když se loď naklonila, objevily se v záběru zčeřené vlny.

„Ahoj,“ řekl Roy zpoza kamery. „Hádej co. Můžeme natáčet.“

Zvedla hlavu, nakrčila jedno obočí a záluďně se usmála. „Takže jsi to rozchodil, jo?“

„Přinejmenším na chvíli.“ Upravil kameru a znovu ji přinutil zaostřit. Covina tvář se rozpila do ostrého světla za ní, než se z něj znovu vynořila. „Nechtěla jsi říct něco na úvod, nebo...?“

„Až jednoho dne chtít nebudu, měl bys mě zbavit trápení.“ Cove se napřímila, opřela se bokem o stůl a překřížila si kotníky. Loď se s každou vlnou zahoupala, ale nezdálo se, že by Cove ztrácela rovnováhu. Její póza, stejně jako její oblečení – bílé lněné kalhoty a světle hnědá blůza, která podtrhovala její snědou pleť – vypadala uvolněně a zároveň nenuceně.

„Kotvíme v Botnickém zálivu mezi Švédskem a Finskem, dva dny plavby od přístavu. Někde ve vodě pod námi leží ztracený vrak,

který celá desetiletí uchvacuje svět a motá hlavu odborníkům. Proč loď plula tak daleko mimo kurz? Proč se potopila? V průběhu následujících několika dní chceme zjistit odpovědi. Jaké to bylo?“

Ta poslední otázka byla pro Roye, ne pro kameru. Neforemnou kameru dál držel na rameni, ale uvolnil si jednu ruku, aby jí ukázal palec nahoru. „To sis nacvičila předem, nebo ti to jde přirozeně?“

„Můj táta mi vždycky říkal, abych si našla práci, kterou budu milovat.“ Její úsměv se rozšířil, zářivě bílé zuby kontrastovaly s bronzovou pletí a v zelených očích jí vesele jiskřilo. „Miluju mluvení, a tak jsem tady.“

„No, neexistuje moc povolání, kde by se člověk mohl celý den dívat na filmy, ale já jsem sehnal to nejlepší, co existuje.“ Roy otočil kameru a namířil si ji na vlastní obličej. Z takové blízkosti byla jeho široká čelist zkreslená a záběr zaplňovalo jeho husté tmavé strniště. „Vytvářím filmy.“

Někde z hlubin salonu zavolal mužský hlas prosycený frustrací: „Jsi kameraman, ne režisér.“

„A, a, a.“ Kamera se znovu otočila a její záběr se divoce zakomíhal po kovové podlaze a popraskané barvě, než se zaměřil na jeden z temnějších koutů místnosti. Na otočném křesle si hověl muž, v jedné ruce držel obvodovou desku a na stole za sebou měl rozházené šroubováky a pájky. „Tohle je náš krotitel ROV, dálkově ovládaných vozidel. Měl svoje robotky vypustit do vody a navádět je joystickem. Jenže stejně jako moje filmařské vybavení se i jeho roboti někdy během plavby z přístavu rozhasili. Ovšem jemu se na rozdíl ode mě nepodařilo to vybavení znovu rozchodit. Pozdrav na kameru, Seane.“

Sean, vyhublý, s hluboce zvrásněným obličejem a vlasy ostríhannými na ježka, Roye jen propálil pohledem.

„Někteří lidé by řekli, že je to špatné znamení.“ Kamera se otočila, aby zachytila dalšího, mnohem mladšího muže. Seděl na hraně křesla, nohy měl rozhozené každou jiným směrem a v hubených rukou svíral hrnek. Jeho bledou pleť pokrývala sprška pih, které se ještě rozmnožily kvůli slunci, jemuž na moři neuniknete.

Vypadal mírně zaskočeně, že se kamera otočila k němu, jako dítě, které přistihli, když se z krabičky snažilo ukrást čokoládu jen pro dospělé.

„No tak pozdrav,“ pobídl ho Roy.

„Nazdar.“ Váhavě se usmál. Na rozdíl od Cove měl problém podívat se přímo do kamery. „Hm. Já jsem Aidan? Asi?“

„Asi?“ Roy se rozesmál na celé kolo. „Pokud mluvíš o špatných znameních, tak zapomenout vlastní jméno musí být jedno z nejhorších.“

„Promiň. Jen mi to tak připadá.“ Aidana náhle velice zaujaly vlastní nohy, nakláněl je ze strany na stranu a klouby rukou mu na kouřícím hrnku zbělaly. „Je to trochu divné, ne? Že se rozbila ROV. A hlavní i záložní kamera taky. Náš navigační systém se porouchal a poslal nás třicet kilometrů mimo kurz...“

Cove přešla k Aidanovi a jednou rukou mu stiskla rameno, tu druhou si zastrčila do zadní kapsy. „Víš, já si myslím, že to je vynikající štěstí.“

„Vážně?“ Roy poklesl v kolenou, aby Coviny usmívající se oči zabral z lepšího úhlu.

„Jo. Předtím bylo naším plánem provést většinu průzkumu dálkově ovládanými roboty. A teď? Můžeme to udělat sami. Budeme se moct osobně procházet kajutami *Arcadie*. To je podle mého názoru velké štěstí.“

Aidan se jí nedokázal podívat do očí, ale zrovna tak nedovedl skrýt úsměv. „Jo, dobře, to je docela fajn.“

„A co se týče porouchaného vybavení, Devereaux si myslí, že jsme nejspíš zažili sluneční erupci, která poškodila naše citlivější zařízení. Veškeré potápěčské obleky ale stále vypadají v pořádku a zdá se, že Roy zachránil přinejmenším jednu z hlavních kamer, takže co se mě týče, skoro se nás to nedotklo.“

Něco za nimi zarachotilo. Kamera se otočila a zachytila, jak se obvodová deska zastavila na stole, kam ji Sean odhodil. Okamžik panovalo ticho, pak se znovu ozval Covin hlas, pevný a povzbudivý. „Před plánovaným ponorem nám zbývá ještě hodina a já už

jsem všechno vybavení zkontrolovala tolikrát, že mi oči začaly jít šejdrem. Možná nastala vhodná chvíle představit náš tým. Co vy na to?“

Roy si posunul kameru na rameni a otočil se zpět k ní. „Tak pojďme na to. Ve zkratce?“

„Ve zkratce.“ Cove pleskla Aidana do obou ramen a předklonila se k němu tak blízko, až se její vlasy propletly s jeho. „Aidana jste už poznali. V podstatě celou tuhle show drží pohromadě.“

Jeho úsměv byl čím dál tím rozpačtější. „Já jsem... ehm, já jsem... asistent.“

„Je skromný.“ Cove pokrčila rameny. „Dělá všechno, připravuje jídla a všem nám pomáhá s naší prací. A navíc se s námi vydá na mořské dno. Dejte mu ještě pár let a povede svá vlastní charterová dobrodružství. Pak tu máme Roye. Kamera, audio, světla, samé důležité věci.“

Roy, stále za kamerou, zavýskl.

„To si piš,“ přizvukovala Cove. „Na tuhle výpravu jsme si vzali pár vážně skvělých vychytávek. Kvůli hloubce bude náš čas v *Arcadii* omezený, takže ho budeme chtít využít naplno. Roy se stará o to, aby nás žádná z opravdu důležitých věcí nezradila. Další na řadě je Hestie, která si v tuhle chvíli nějak dokáže číst.“

Kamera se posunula a na opačné straně salonu zachytila hubenou, šlachovitou ženu, která tam seděla s brožovanou knížkou na klíně. Bledé vlasy se jí vlnily tak zuřivě, že musela použít několik gumiček, aby je zkrotila do culíku. A přesto se jí některé pokroucené prameny uvolnily a orámovaly jí obličej a světle modré oči. Usmála se na kameru a odhalila velké zuby s předkusem, ale stejně jako Aidan se nedokázala podívat přímo do objektivu. „Je mi trochu nevolno.“ Mluvila tichým hlasem a Roy přistoupil blíž, aby ho lépe zachytil. „Jen se snažím na to nemyslet.“

Cove soucitně zamručela. „Když mě můj táta vzal na loď poprvé, celý den jsem oceánu vracela mořské plody, které jsem měla k obědu. Měj po ruce zázvor a dej mi vědět, kdybys potřebovala držet vlasy, jo?“

„No, mně není... Jsem jen nervózní.“ Hestie si odkašlala a pohledem přejížděla po podlaze, jak se snažila najít něco, na co by se mohla zaměřit. „Jo. Díky.“

„Hestie je naše mořská bioložka. Je prvotřídní odbornice na oceán, a obzvláště na tuto oblast. Pomůže nám určit každou rybu a mořskou houbu, kterou zahlédneme.“

Velké zuby se znovu blýskly v záběru, když se potěšeně usmála. „Titul z biochemie a mikrobiologie, doktorát z mořské biologie, postgraduální studium interakce korálů a plastů. Upřímně jsem ráda, že dostanu zapláceno za něco, co má nějakou souvislost s tím, co jsem vystudovala.“

Aidan se ozval. „Já jsem rád, že mi vůbec zaplatí.“

Cove i Roy se zasmáli a Roy ještě pleskl do nedaleké stěny.

„Za tohle všechno vděčíme Vivitech Productions,“ dodala Cove. „Jeich sponzorství pro nás hodně znamená. Nejenže můžeme toto velkolepé místo prozkoumat, ale díky tomuto dokumentárnímu filmu se o to navíc můžeme se všemi podělit.“

„Díkybohu, že stále máme kamery,“ podotkl Roy.

„Když mluvíme o technickém vybavení, nesmíme zapomenout na Seana...“ Když se kamera otočila, Covin hlas utichl. Sean se zvedl ze židle a protáhl se dveřmi salonu, aby zmizel na chodbě za nimi. Žena, která stoupala po schodech do salonu, se přitiskla ke stěně, aby do ní nenarazil.

Roy vydal něco mezi smíchem a odfrknutím. „Je rozmrzelý, protože si myslel, že jeho ROV budou hlavní hvězdou celé show, jenže se rozbila, a on tak nemá co dělat.“

„Pořád toho bude mít na práci víc než dost,“ řekla Cove stále vřelým hlasem. „Stejně jako my všichni. Pro ponor máme velice málo času, takže nás čeká několik hektických dní. Ještě jsme nepředstavili Devereauxa, ale myslím, že si ho necháme na později a přejdeme přímo k Vanně, naší odbornici na potápění. Jak jsme na tom?“

Vanna vstoupila a zaujala Seanovo místo, přes ruku měla přehozený neopren. Její tmavé oči s těžkými víčky si prohlížely přítomné. Byla o několik let starší než Cove, kolem rtů a mezi obočím měla

vrásky a nakrátko střižené vlasy měla sčesané dozadu, takže odhalovaly velké oči a širokou čelist. Nikomu neopětovala úsměv. „Měli bychom se začít chystat.“

„Perfektní načasování. Už jsme se tady mohli pomátnout.“ Cove se odstrčila od stolu, o který se opírala. Hestie se krátce, drsně nadechla, odložila knihu a připojila se k Aidanovi, který se táhl za kamerou, zatímco celý tým následoval Vannu do hlubin lodi.

Moře venku se nadouvalo, ztěžklé temnými přísliby.

2

Cove lehce seběhla po úzkém schodišti. Kovové příčky schodů pod jejich botami řinčely a skřípaly a bíle natřené stěny jako by se ještě zužovaly a chtěly ji rozdrtit.

Ona sama se na kameru představit nestihla, ale to nevadilo; později natočí samostatný segment, možná dokonce až ve studiu, ten poslouží jako úvod celého filmu. Cove nebyla pro fanoušky dokumentárních pořadů úplně cizí tvář, ale stále čekala na svou příležitost proniknout do mainstreamu a upevnit svou pozici ochránářky přírody a popularizátorky vědy.

Společnost Vivitech, která je sponzorovala, byla známá krátkými projekty a těsnými rozpočty, ale přesto dokázala vytvořit ocenění hodné dokumentární filmy... za předpokladu, že obdržela kvalitní materiál.

Kdo ví? Tento dokument by mohl být jejím trhákem. Všechno záviselo na tom, co na ně čeká na dně zálivu. Cove doufala, že to bude něco vizuálně ohromujícího. Ještě lepší by byla vodítka k tomu, co se na palubě během posledních dní odehrálo. Všichni, včetně ní, byli nesmírně zvědaví, jak mohl zaoceánský parník tak dokonale zmizet během něčeho, co se považovalo za rutinní plavbu. A Cove, více než ostatní, *potřebovala*, aby tato expedice byla úspěšná.

Obešli roh, minuli jídelnu a sestoupili po dalším schodišti do nákladového prostoru, kde uchovávali potápěčské vybavení.

Velkou část svého života strávila potápěním, převážně v teplých vodách u korálových útesů, ale nyní se poprvé odvážíla do

hlubokého moře. Měla potřebnou kvalifikaci. Jen tak tak. Stejně jako většina jejího týmu.

V dokumentárních pořadech, které moderovala, bylo běžné zveličovat nebezpečnost situace. *Krásná žena v ohrožení* byl motiv, který studia milovala, přestože byl málokdy pravdivý. Cove stála necelých šest metrů od divokých lvů a podrobně popisovala děsivou sílu jejich čelistí – nezmínila však, že ti lvi jsou běžnými návštěvníky safari a že jsou zlenivělí a zvyklí na přítomnost lidí. Ve vánici se plahočila po horách a zadýchaným šepotem do kamery, kterou držela v ruce, vykládala o prvních známkách podchlazení, přestože opodál stál její průvodce a celý štáb a nedaleko byla připravená helikoptéra, aby ji mohla na noc dopravit do hotelu. A nedělala to tak sama. Moderátoři vzájemně soupeřili a snažili se, aby jejich situace vypadala co nejnebezpečněji a nejdobrodružněji, aby těm doma připomněli, že v divočině se dá najít spousta adrenalinových zážitků, přestože polovinu té „divočiny“ našli dvacet metrů od silnice.

Cove si pomyslela, že tohle možná bude poprvé v její kariéře, kdy riziko nebude muset zveličovat. Lezení po horách, divoká zvířata i bažiny jsou nebezpečné, to ano, ale hlubokomořské potápění je úplně jiná liga. Nebylo neslýchané, že potápěči s celoživotními zkušenostmi zahynuli ve známých vodách.

Navíc věděla, že se svým týmem se nebude potápět jen na volné mořské dno. Chystají se proniknout do vraku. Cove dobře věděla, co to znamená, přestože svým lehkým krokem zachovávala zdání, že je vše v naprostém pořádku. Ve vraku bude špatná viditelnost. Úzké průchody. A nikdo jim nepřijde na pomoc, pokud tam uvíznou.

Měli zkušenou instruktorku potápění – Vannu –, ale Cove si stále nebyla jistá, co si o ní má myslet. Obvykle dokázala lidi odhadnout a snadno se s nimi spřátelila. Vanna se v obou těchto ohledech vymykala. Od vyplutí neřekla skoro ani slovo, a přitom už uběhly celé dva dny.

Když došli pod schodiště, Cove se otočila k Royově kameře. Rozzářené oči, vřelý úsměv a tvář nastavená pod tím nejlepším

úhlem. „Tady za dveřmi máme nákladní prostor. Když potápěčské vybavení nepoužíváme, držíme ho pod zámkem. Podívejte se na to.“

Ustoupila, aby Roy mohl projít úzkými kovovými dveřmi. Tam, kde stáli, na nejnižší palubě lodi, už vlastně byli pod vodou. Kovový trup lodi sténal, jak se plavidlo naklánělo. Na této palubě se zvuky podivně dutě rozléhaly a Cove se nemohla ubránit dojmu, že se je oceán už nyní snaží stáhnout pod hladinu.

„Máme tu i potraviny, palivo a náhradní příkrývky,“ řekla a přejížděla rukama po policích, zatímco se blížila k regálům u zadní stěny, „ale to nejlepší skladujeme tady.“

Tahle loď byla čistě technicky větší, než bylo pro sedm lidí nutné, ale i tak jí nákladový prostor připadal stísněný a plný krámů. Vysoký a ramenatý Roy měl co dělat, aby se mezi police vešel a při tom nezkazil záběr.

Vanna už čekala u potápěčských obleků. Celkem jich měli pět. Dva členové jejich týmu – Devereaux a Sean – neměli certifikát pro hlubokomořské potápění. Tyto kurzy, které potřeboval každý, kdo se chtěl potápět do větších hloubek, než jaké se považují za bezpečné pro rekreační potápění, nebyly běžné.

Cove milovala oceán, ale kvůli časově náročné práci stíhala jen pět nebo šest ponorů za rok. Toto bude její první samostatný ponor do takové hloubky.

Byla si celkem jistá, že by to samé mohla říct o Hestie Modiseové. Mořská bioložka s divokými vlasy strávila během svých studií v oceánu spoustu času, ale její potápěčské záznamy naznačovaly, že se pod vodu nořila jen výjimečně, pokud to nebylo nutné z profesionálních důvodů. Cove předpokládala, že je možné milovat oceán, a přitom nemilovat *pobyt* v něm.

Roy Murray jako kameraman přijímal nejrůznější zakázky a díky zkušenostem z natáčení na korálových útesech strávil pod hladinou víc než dost času, ale převážně v malých hloubkách a v tropických regionech. Certifikát pro hlubokomořské potápění získal narychlo a Aidana přitáhl s sebou. Zřejmě se seznámili na dovolené

a sprátelili se. Cove hledala kuchaře a asistenta v jednom a tento stydlivý plachý chlapec vypadal dobře na kameře, tak ho přijala. Nyní o tomto rozhodnutí začínala pochybovat.

Kdyby mezi nimi byli jen jeden nebo dva začátečníci, nebyl by to problém. Ale všichni dohromady nasbírali asi tolik hodin v hloubkách jako jeden a půl skutečně dobrého potápěče. A většinu z nich měla Vanna.

„Máme obrovské štěstí, že tu máme Vannu Fordovou,“ řekla Cove a chytila starší ženu kolem ramen. Cítila, jak se Vanna napjala, a doufala, že to na videu nebude poznat. „Má za sebou více než čtyři tisíce ponorů. Podstatnou část z nich tvoří potápění s přístrojem ve volné vodě, ale její opravdovou vášní jsou jeskyně. Řekla jsem to správně, Vanno?“

Vannina kostnatá ramena studila Cove do paže. Vanna bolestně protahovala mlčení, než nakonec řekla: „Ano.“

Dobře, tahle část bude muset do střížny. Cove pustila svou společnici a místo toho se opřela o regál. „Bezpečnost mého týmu je pro mě vždy nejvyšší prioritou. Na mořském dně na nás čeká opravdové bludiště pokrouceného kovu a nakloněných chodeb. Proto jsme chtěli Vannu: je to přebornice v potápění v těsných prostorech, dokonce ji uznávají jako jednu z nejlepších jeskynních potápěčů na jižní polokouli. Vanno, jak si myslíš, že se nám tam dole bude dnes dařit?“

Vanna trochu přimhouřila těžké oči, takže Cove měla dojem, jako by jí položila směšnou otázku. Chvilí trvalo, než odpověděla. „Dobře. Pokud se budete řídit mými instrukcemi.“

„To máme v úmyslu. Hlavně proto, že máme tohle.“ Cove zvedla jednu helmu. „Budeme používat celoobličejové masky. To znamená, že dýchací přístroj nebudeme mít v ústech a budeme moct volně mluvit pomocí zabudovaných vysílaček. Tyto masky jsou navíc vybavené jedněmi z nejlepších podvodních kamer. Každý člověk má hned dvě a k tomu i svítilny: jedna kamera míří dopředu a druhá nám hlídá záda. Pokud se k nám přikrade žralok, natočíme ho v báječném HD.“

„Žádní žraloci tam dole nebudou,“ ozvala se Hestie. Ona a Aidan se chovali tak diskrétně, že splynuli s pozadím. Dokonce i Roy zřejmě zapomněl, že je má za zády, a musel nemotorně poskočit, aby je dostal do záběru.

Cove povzbudivě kývla. Hestie střelila očima ke kameře a zpět, nebyla si jistá, kam se má dívat, a pak si odkašlala. „Vodu v oceánu normálně promíchávají mořské proudy a přinášejí čerstvý kyslík, který vše udržuje, no, naživu. Ale tady jsme na tak trochu mrtvém místě. V Botnickém zálivu se voda pohybuje velice pomalu, a proto je tu velmi málo kyslíku. Nejspíš tam bude pár starých vilejšů – rádi jim říkáme rezejší –, ale žádné korály a žádné ryby.“

„A žádní žraloci,“ přisvědčila Cove. „Nevím, jestli se mi ulevilo, nebo jsem zklamaná.“

„Oblékněte se,“ vložila se do toho náhle Vanna. „Ztrácíme čas a energii.“

Cove se zachichotala a štouchla Vannu loktem do boku. „Cílevědomá žena. To se mi líbí.“

Roy je přinutil počkat, než umístí kameru na tripod, aby natáčela celou místnost, a pak se všichni začali soukat a navlékat do svého vybavení. Používali suché obleky, které mají vnější vodotěsnou vrstvu. V tomto světě to nebyl jen luxus – vrak ležel na takovém místě a v takové hloubce, že okolní voda měla mrazivou teplotu kolem dvou stupňů Celsia. Díky suchým oblekům se přinejmenším nepromění v lidské rampouchy.

Suché obleky si natáhli přes oblečení; to ráno si všichni vybrali teplé, prodyšné látky, které nepohlcují pot. Další vrstvy vlněných pletených oděvů a flísu je zahřejí a odizolují chlad ještě víc. Suché obleky sice nejsou těsné jako neopreny, ale pokrývají celé tělo – jejich součástí jsou i boty – a je strašně těžké se do nich obléknout.

Nikoho nepřekvapilo, když si Vanna vybavení navlékla jako první. Posadila se na okraj nízkého stolku a obličejovou masku držela volně v rukou, nemluvila a pohybovala pouze očima. Bedlivě sledovala ostatní potápěče, zatímco se Roy snažil strčit nohy do bot a Hestie poskakovala v půlkruhu, jak si oblek natahovala na tělo.

Dokonce i Cove, která byla zvyklá na to, že někdo soudí každý její pohyb, si pod tím studeným, hodnotícím pohledem připadala téměř nahá. Zvládla se však obléknout krátce po Vanně a zkusmo propnula prsty v rukavicích. Na souši jí oblek připadal těžkopádný, ale věděla, že až skočí do vody, bude za něj vděčná. „V pořádku, Aidane?“

„Jo.“ Mladíkovi se nedařilo zapnout zip na zádech, ale Roy si na chvíli přestal rovnat vlastní oblek a pomohl mu.

„Budeš tam dole v pohodě,“ řekla Vanna, čímž polekala Cove. Podívala se na Aidana a pak pomalu, zamyšleně přikývla. „Jsi malý. Vejdeš se do úzkých mezer. Spousta jeskynních potápěčů si přeje mít takovou postavu.“

Jeho smích byl přiškrcený a rychle utichl. „Ježíši. Nevím, jestli jsem připravený na... na *jeskynní* potápění nebo tak něco.“

„A co já?“ Roy skončil se svým oblekem a otočil se, aby všem ukázal svou práci. „Možná nejsem štíhlý jako supermodel, ale překvapilo by vás, jak umím být ohebný.“

„Hm.“ Nic víc k tomu Vanna neřekla, takže se zdálo, že očekává, že se ten obr někde zasekne.

„Jsem připravená.“ Zaděchaná Hestie se snažila svázat si vlasy do drdolu. „Omlouvám se, že všechny zdržuju.“

„To nevadí! Jsi v pohodě.“ Cove si strčila helmu do podpaží a popadla svoji hromadu potápěčského vybavení: ploutve, opasek se závažím, potápěčský počítač a opasek s nástroji, které jim pomohou orientovat se na mořském dně. „Jestli jste všichni připravení, tak vyrazíme.“

Výstup na palubu lodi byl méně koordinovaný než sestup do jejích hlubin. Aidan, který už vypadal příliš obtížený vlastním vybavením, vzal i to Royovo, aby vyšší muž mohl jít za nimi s kamerou v ruce a všechny je natáčet. Bylo těžké odhadnout, co se dostane do finálního pořadu a co ne, ale Cove věděla, že okamžik, kdy se poprvé ponoří do vody, bude nepochybně vypadat skvěle.

Když vyšla z vyhřívaného interiéru lodi a přešla přes palubu, do tváře ji udeřil ostrý vítr. Byla za to vděčná. Postupně stoupající

stres jí zakaloval hlavu a zima jí pomohla se zase soustředit. Moře ten den vytvářelo dobrou atmosféru: rozptýlené mraky zjemňovaly světlo a vlny nebyly nebezpečné, ale vypadaly úžasně. Rozzlobené šedé vlny se zvedaly a klesaly poseté bílými čepičkami, jak vítr strhával jejich odhalené špičky.

Jejich loď, *Skipjack*, doplula do cíle během předchozí noci a zankotvila necelých deset metrů od souřadnic vraku. Zůstane tam následující tři dny, zatímco oni budou plnit svůj úkol. Snad nashromáždí dost záběrů, aby byli producenti ve Vivitech Productions spokojeni. Podle smlouvy měli natočit dvanáct hodin záznamu přímo ve vraku. Původně to bylo třicet, ale Cove je přesvědčila, že by to bylo nereálné. Toto nebylo natáčení u korálových útesů ani potápění v teplé vodě, kde štáb může zvládnout několik ponorů denně. Při hlubokomořském potápění se budou potýkat s kesonovou nemocí. S každou minutou, kterou stráví v hloubce, se příznaky zhorší, a i když mají v nádržích speciální směs plynů, která účinky dekomprese minimalizuje, budou se muset vynořovat postupně. Vzhledem k omezenému času, který mají k dispozici, je i dvanáct hodin záznamu hodně.

Posbírali si kyslíkové nádrže a ploutve a pak si nemotorně upnuli opasky, potápěčské závaží a počítače. Vanna kolem týmu kroužila jako sup, tahala za zipy suchých obleků a chřestila jejich vybavením. Vrásky kolem jejich úst a mezi jejím obočím byly v tlumeném světle pozoruhodně ostré. Ustoupila k okraji paluby a přimhouřila oči na kapku slané vody.

„Na této výpravě jsem bezpečnostním důstojníkem. To znamená, že dokud budete ve vodě, budete poslouchat moje instrukce. Rozumíte?“

Její hlas zazněl silněji a tvrději, než jak ho Cove zatím slyšela. Tým, namačkaný k sobě, aby se ochránil před poryvy větru, zamumlal na souhlas.

„Vrak bude plný usazenin. Čím víc se budete hýbat, čím víc budete kopat nohama, tím bude viditelnost pro nás všechny horší. Plavte pomalu a opatrně. Pokud nedokážete plavat elegantně,“

upřela pohled na Roye, který dokonce i zpoza kamery dokázal předvést úšklebek, „tak se snažte plavat prsa: pohybuje rukama a nohama do stran, ne nahoru a dolů.“

„Může trvat celé dny, než se rozvířený kal znovu usadí,“ dodala Cove. „A na čisté záběry nemůžeme čekat tak dlouho. Musíme to udělat správně hned napoprvé, ano?“

Další mumlaný souhlas. Aidanův obličej nabyl popelavého odstínu a Cove věděla, že mu začíná docházet, jak velký úkol je očekává.

Vanna pokračovala, jako by Cove vůbec nepromluvila. „Pokud se vám udělá špatně, ukončete svůj ponor a okamžitě začněte stoupat. Pokud budete ospalí, ukončete svůj ponor a okamžitě začněte stoupat. Držte se stanoveného dekompresního rozpisu. Tohle *není* chvíle, kdy byste měli pokoušet štěstí.“

Všechny tyto informace už znali. Cove pohlédla ke dveřím vedoucím na můstek. Za ušmudlaným oknem viděla Devereauxa, jejich historika. Zůstal v teple a blízko u obličej držel hrnek, takže mu před bílým plnovousem stoupala pára. Pousmál se a přikývl.

Za Devereauxem splýval se stíny tmavý tvar. Sean. Pohnul se a Cove zahlédla odlesk jednoho oka: v matném světle drsný a nepřírozený. Odvrátila zrak a svůj nepokoj zakryla tím, že se postavila vedle Vanny, která dál přednášela instrukce.

„Se zásobami vzduchu budeme pracovat na třetiny. Třetinu na sestup a průzkum vraku. Třetinu na dekompresi na zpáteční cestě na hladinu. Jednu třetinu si budeme nechávat jako rezervu pro případ nouze. Navíc si dolů vezmeme tři záložní nádrže. Necháme je u vstupu do vraku, kousek od naváděcího lana, ale *nebudeme* je používat, protože nebudeme nic riskovat. Souhlasíte?“

V odpovědi se ozvala tlumená ano.

Cove se chytila zábradlí lodi a naposled si svůj tým prohlédla. Roy stál o pár kroků dál a stále držel kameru. Až je všechny natočí, jak skáčou do vody, předá ji Devereauxovi. Od té chvíle se budou plně spoléhat jen na kamery na svých helmách.

Aidan zesinal ještě víc a Cove se upřímně bála, že by se mu mohlo udělat zle. Pokud máte přijít o snídani, je lepší to udělat na hladině, ne v hloubce.

Ještě není příliš pozdě. Řekni mu, že na tenhle ponor nepůjde.

Vanna na ni upírala oči. Temné a se ztěžklými víčky. Nebylo v nich ani stopy po emocích, ale přesto byly vyčkávavé. Cove věděla, na co čekají. Vanna měla na starost bezpečnost pod hladinou, ale Cove velela celé misi. Vanna chtěla, aby Aidana z týmu vyloučila.

Kamera ale dál běžela a Aidan si nejistýma rukama přetahoval masku přes obličej a připojoval ji ke kyslíkovým nádržím.

Nemohla si dovolit někoho vyloučit. Ne, když na tuhle expedici vsadila tolik.

Cove dýchala rychleji, než by si přála, ale přetáhla si kuklu přes hlavu. Tuhý materiál ji poškrábal na uších a zatahal za vlasy, když si ho urovnávala na hlavě, aby tvořil hladký povrch, ke kterému se přilepí potápěčská maska. Odhalený zůstal jen ovál jejího obličej. Neuvědomovala si, jak je oceán hlasitý, dokud zvuky šplíchajících vln a hučícího větru pod kuklou neutichly. Natáhla si masku a vzhledu na hlavě si připevnila pružné pásky, aby jí nespadla. Pak si pustila vzduch. A tím se oddělila od vnějšího světa. Následující tři hodiny se bude spoléhat pouze na tento uzavřený systém. Každý její nádech bude pocházet z nádrží na jejích zádech. Bude moct pohybovat rukama i nohama, ale dotýkat se bude pouze neoprenového vnitřku obleku. Stala se astronautkou na své vlastní planetě.

Vanna nevydala ani hlásku, když si rychlými pohyby nasadila masku. Nádrže se vzduchem, nejtěžší část jejich vybavení, měli bezpečně připevněné: dvě na zádech a jednu menší na boku, kterou budou používat k nafouknutí suchých obleků.

Cove by je měla vést, ale nikdy dřív neměla takový dojem, že situaci nemá pod kontrolou. Ani uprostřed vánice, ani když ji bobnové tahali za oblečení, ani když jí během natáčení začalo zatekat do kánoe. Když se její tým vyrovnal u zábradlí, zády k moři, nemohla dělat vůbec nic. Byli připraveni se převalit dozadu a do hlubin pod nimi.

Vanna byla stále po jejím boku. Cove pohlédla dolů. Na okamžik měla pocit, že má v masce vodu, která jí zkresluje vidění, ale pak si uvědomila, co to vlastně vidí. Vannina ruka v rukavici se na zábradlí třásla. Zaklonila hlavu a Cove na zlomek vteřiny zahlédla bělmo jejích očí, pak Vanna přepadla dozadu a ve spršce bílé vody se ponořila do moře.

Stále ještě to můžu zastavit, pomyslela si iracionálně, ale nebyla to pravda. Hestie se už ponořila a Aidan ji hned následoval. Bylo pozdě. Kamera se upírala na ni, a kdyby ještě chvílku váhala, ukázala by, jak je vyděšená. Proto se zaklonila dozadu a zbytek nechala na gravitaci.

Ucítila náraz do zad, který jí rozechvěl plíce. Její obličej mířil nahoru k obloze a zčeřená voda jí pospíchala po masce, pokrivovala pohled na loď a oblohu nad ní. Jasně světlo začalo matnět, jak se oceán nad ní uzavíral a ona se ztrácela v hlubině.

To poslední, co viděla, byl objektiv kamery, který na ni mířil přes zábradlí a sledoval ji jako obrovské černé oko.

18. DUBNA 1928

RMS *MARGARET*, 215 KILOMETRŮ OD POBŘEŽÍ IRSKA

DVA DNY PŘED POTOPENÍM *ARCADIE*

„Pan-pan.“

Phillip se prudce probudil. Hodiny před ním říkaly, že je krátce před čtvrtou hodinou ranní. Ve svém temném koutě v zadní části můstku RMS *Margaret* začal klimbat.

Na můstku byl sám s prvním důstojníkem Forsterem. Forster seděl u okna a čepici měl sraženou do očí, aby ho neoslňovala matná světla nad hlavou. Kůže jako by se mu propadala do lebky, zatímco vyhlížel ven na prázdnou noční oblohu.

Phillip si byl jistý, že slyšel nějaký hlas, ale Forster nijak nereagoval. Phillip se na židli opatrně narovnal a trhl sebou, když si natáhl sval na krku. Uvědomil si, že má na hlavě sluchátka rádia. Na to měkce polstrované zařízení byl tak zvyklý, že si jeho váhu už téměř neuvědomoval. Očekával potvrzení od jiné lodi, když usnul. Nyní si přitiskl sluchátka k uším, čekal a poslouchal. Ten hlas se ozval znovu.

„Pan-pan.“

Byl to univerzální nouzový signál. Ne tak vážný jako mayday – ten znamenal, že jsou životy v ohrožení –, ale i tak znamenal, že se něco přihodilo. Porouchaný motor, nekritické poškození trupu nebo loď, která někde uvízla.

Phillip stiskl vypínač, aby mohl sám vysílat, a naklonil se nad stůl. „Tady je RMS *Margaret*, radiodůstojník Bowden. Jaká je vaše situace?“

Teprve když promluvil, uvědomil si, že na tom hlase bylo něco... *špatně*. Komunikační důstojníci byli známí tím, že mluvili až na hranici necitlivosti. Hovořili zřetelně a rychle, předávali zprávy za použití co nejmenšího počtu slov. Museli to tak dělat. Všechny lodě se dělily o tu samou hrstku frekvencí; kdyby zprávy zbytečně rozváděli nebo zjemňovali, mohli by blokovat jiná, důležitější volání.

Ale tento hlas – ten hlas, který řekl pan-pan – byl pomalý. Zadržovaný. Jako by neměl dost kyslíku. Jako by ten člověk usínal.

Phillip na okamžik pocítil příšernou hrůzu. Jak dlouho spal? Jak dlouho mu ten neznámý volající mluvil do ucha a čekal na odpověď? Hodiny?

Ozvalo se to znovu a tentokrát pod těmi slovy zazněl nefalšovaný strach. „Pan-pan.“

„Slyším vás. Toto je RMS *Margaret*. Prosím, uveďte své jméno a pozici.“

Následovala velice dlouhá pauza. První důstojník Forster se otočil ze svého místa na přídi a sledoval ho temnými očima. Phillipovi se nelíbilo, jak důstojník naklonil čelist. Jako by Forster cítil tu samou lepivou, těžkou hrůzu, která nakazila Phillipa. Jako by je do sebe vtáhla nějaká noční můra, které zatím ještě plně nerozuměli.

Ten hlas polkl. Ozvalo se mlasknutí vlhkých rtů. Pak: „Jsem na palubě SS *Arcadie*. Je to zlé, starý brachu.“

Phillip měl v ruce připravenou tužku. „Jaké jsou vaše souřadnice?“

„N 51,43°; W 19,26°. Nebo N 45,42°; W 14,17°. Nebo... k čertu. Já už ani nevím. Nevím, kde jsme. Jak už to je dlouho? Je jich příliš mnoho. Příliš, příliš mnoho... příliš mnoho...“

Phillipovi se svíral žaludek. *Arcadii* znal. Pravidelně se plavila přes Atlantský oceán. Už dřív od ní přijímal zprávy – žádná nouzová volání, jen obyčejné zprávy, varování před nepříznivým počasím, běžné věci – a mnohokrát předával i zprávy jim. Nikdy

neobdržel volání této povahy. Znal i hlavního radiodůstojníka *Arcadie*: Drummera. Dobrý chlap. Klidný a spolehlivý. Tento hlas však nebyl Drummerův.

„Je to N 56,43°; W 2,87°, myslím,“ pokračoval ten příšerný hlas. „Osman je mrtvý a Baines a Boswell a Rudd jsou mrtví a myslím, že i Wilton by mohl být po smrti. Je jich prostě příliš mnoho...“

Phillip si poznamenal všechny souřadnice a ty poslední podtrhl. Hnusilo se mu, jak skřípavě ten hlas zněl. Jako by mu každý nádech způsoboval bolest. A to hlenovité bublání vzadu v hrdle. „Jaká je vaše situace? Co se stalo?“

„Jsou ve stěnách.“ Muž lapał po dechu. Přidušený smích, který náhle rychle utichl. Zdálo se, že řekl ještě něco dalšího, ale kanálem se ozval jen syčivý statický šum.

Phillip se zamračil a nastražil uši. „Zopakujte, prosím.“

„Ve zdech...“ zasténal hlas z rádia a zdálo se, jako by ten zvuk neputoval jen do Phillipových sluchátek, ale přímo do jeho kostí, až ho rozbolely. „*Ve stěnách.*“

„Zopakujte, prosím...“ Světla na můstku se zamihotala a zablíkala. Phillip se přitiskl ke stolu a zíral na žárovky, které jiskřily tak moc, až hrozilo, že prasknou.

Pak se ten hlas ozval znovu, zaplnil mu uši, zaplavil mu hlavu, surový a ztýraný hrůzou: „*Ve stěnách* jsou těla.“

ZÁZNAM NATOČENÝ V NOCI PŘED PRVNÍM PONOREM

Roztřesená kamera se probudila k životu. Natáčela matné šedé kovové stěny, nýty na stropě a pak, když se narovнала, Aidana. Vítežoslavně se usmál. Ostré světlo mu zaplavilo tvář, zesvětlilo mu píhy natolik, až téměř zmizely, a na stěně za ním vytvořilo kruh.

„Ahoj.“ Mluvil tiše a přitom pohlédl ke stropu. „Musím být potichu. Ostatní jsou stále ještě na večeři. Tohle jsem chtěl udělat sám. Kdyby se o tom Roy dozvěděl,“ rozpačitě se rozesmál, „Roy

je geniální a já jsem mu nesmírně vděčný za to, že mi tuhle práci sehnal, ale kdyby věděl, co dělám, dal by mi to sežrat, víš? A já nechci, aby ti tohle nešťastnou náhodou vykecal dřív, než budu připravený, Pen. Takže...“

Nějaká část lodi zavržala, až Aidan prudce otočil hlavu do strany, směrem ke schodišti. Stále ještě se smál, ale nyní už nervózně.

„Jsem v nákladovém prostoru. Všechny ostatní kamery jsou rozbité, včetně ROV. Roy říká, že je zvládne opravit, a já se vsadím, že to dokáže, ale zrovna teď máme jen kamery na maskách, které budeme nosit pod vodou. Takže, víš, musíme doufat, že budou fungovat stejně dobře jako na suchu.“

Posunul se proti stěně a kameru držel oběma rukama. Úhel byl křivý, usekával mu vršek hlavy a jedno oko a světlo mu mířilo přímo na široký úsměv.

„Jsem si docela jistý, že tyhle záběry nebude nikdo procházet, dokud film nezačnou stříhat. Nevím, jestli to studio bude chtít použít, ale doufám, že jo. Je to – no, dobrá, je to...“

Zase se rozesmál, v očích mu jiskřilo a úzkostný, mihotavý úsměv prozrazoval jeho nervozitu. Úhel kamery se upravil, když masku chytil jen jednou rukou a tou druhou si sáhl pod košili. Když ruku vytáhl ven, svíral v ní stříbrný řetízek. Na jeho konci visel tenký prstýnek s diamantem.

„Pen, až se vrátím, požádám tě o ruku. Doufám, že studio tuhle část zařadí do svého dokumentárního filmu, protože pak se na něj budeme moct podívat společně a ty uvidíš, jak dlouho jsem o tom přemýšlel a jak moc to chci a jak šíleně jsem do tebe zamilovaný.“

Loď znovu zavržala a Aidan se prudce otočil, načež s tlumeným smíchem sklonil hlavu. „Určitě chápeš, proč se to před Royem snažím utajit. Je to dobrý chlap, vážně dobrý, ale rozčililo by ho to.“

Aidan nechal prsten spadnout, takže mu klesl na hrud' na košili. „Nosím ho už celé čtyři měsíce. Jen pro případ, že se naskytne ten správný okamžik. A pak se mi Roy zmínil o téhle výpravě a mě napadlo... já nevím. Je to něco velkého, že? Něco důležitého. Lidé si to budou pamatovat. Ne mnoho lidí, ale někteří ano. Dost lidí.“

Těžká vlna udeřila do boku lodi, ale ten zvuk téměř nebyl slyšet. Stěny nákladového prostoru byly celé obložené zásobami a starým vybavením, vzduch tu byl nepřírozně nehybný a tichý. Mikrofon kamery zachycoval jen tiché sténání kovových přepážek.

„Je mi dvaadvacet, ale všichni se ke mně stále chovají jako k dítěti. Jako bych potřeboval, aby se o mě někdo staral. Ale ty ne. Když se na mě podíváš, je to, jako bys viděla hrdinu. Jako bych byl největší chlap, jakého jsi kdy poznala.“

Zasmál se. Oči se mu leskly slzami. „A já takový nejsem. Víím, co jsem. Puberta ke mně nebyla laskavá a já už přestal doufat, že ještě vyrostu. Ale ty jako bys to neviděla. Ty vidíš jen... já nevím... někoho hodnotného. A já takový pro tebe chci být. A právě proto...“ Zavrtěl hlavou a skouzl si ret. „Já víím, že to je hloupé. To vidím dokonce i já. Ale když tohle zvládnou, tak si možná budu připadat dost dobrý. Možná stále nebudu tak úžasný jako ty, protože upřímně řečeno, ty jsi v úplně jiné lize, ale když udělám něco velikého a trochu nebezpečného, možná o sobě přestanu tolik pochybovat. Protože chci být tvým mužem. Chci tě každý den obdivovat. A chci s tím začít brzy. Takže až se vrátím domů...“ Zvedl prstýnek a zastrčil si ho zpět pod košili. „Tak začneme. A sakra, měla bys říct ano, protože jestli editoři tuhle scénu nechají ve finálním střihu a ty mě odmítneš, bude to hodně trapná premiéra. Dobře. Miluju tě, Pen. Uvidíme se brzy.“

4

PRVNÍ PONOR

Voda se nad Cove uzavřela jako deka. Rozechvělé bubliny uháněly kolem ní, jak se draly ke hladině. Vznášela se ve vodě s nataženými končetinami a snažila se najít novou rovnováhu. Nesouvislé paprsky světla prořízly mraky, prorazily kolem ní a osvětlily temný tvar po jejím boku – jednoho z ostatních potápěčů. Nepoznala, kdo to je.

Primitivní instinkty Cove nabádaly, aby zadržovala dech, ale ona je překonala a zhluboka, dlouze si naplnila plíce.

Potápěla se už od puberty, ale to prudké nutkání držet ústa zavřená, když je pod vodou, ji pokaždé zasáhlo plnou silou, sotva se nad ní zavřely vlny. Věděla, že po několika minutách to odezní.

„Kontrola zvuku.“ Přinejmenším její hlas byl klidný a autoritativní. „Všichni řekněte své jméno, podle abecedy, abych věděla, že mě slyšíte.“

„Aidan.“ Když se jí ten hlas ozval v helmě, na okamžik ji to dezorientovalo. Zazněl jí do obou uší současně, takže nemohla odhadnout, ze kterého směru přichází a které postavě v masce náleží.

„Hestie.“

„Vanna.“

„To je skvělé. Všechny vás slyším nádherně.“ Zvedla zápěstí, aby se podívala na potápěčský počítač, který tam měla připevněný. Sto osmdesát centimetrů pod hladinou; kyslík devadesát devět procent, vztlak neutrální. „Jen počkáme na Roye a pak...“

Jako na povel se voda za ní rozčěřila záplavou bublin a temných končetin. Na rozdíl od ostatních, kteří se rozhodli pro klasický vstup do vody po zádech, Roy zvolil variantu dělové koule. Hestie šokovaně vyjekla, což málem přehlušilo Vannin povzdech.

„He-e-ej;“ zavolal Roy nepříjemně hlasitě do mikrofonu. „Tak tu párty rozjedeme, jo?“

Cove nedokázala potlačit zachichotání. Existoval dobrý důvod, proč Roye na své dokumentární pořady najímala už téměř čtyři roky. Využil každou příležitost odlehčit vážné situace, a přesně to Cove velice často potřebovala. „To zní jako dobrý plán. Pálíme kyslík. Všichni si zkontrolujte, že vaše kamery natáčejí, pak se připravte na sestup. Dolů nás navede Vanna, protože má z nás nejvíc zkušeností. Následujte ji.“

Nedaleko lodi se na hladině vznášela bóje. Vanna už k ní připojila potápěcí lanko a nyní začala klesat dolů, zářivě bílý provaz se táhl za ní. Až budou na dně, připevní druhý konec lana k vraku a později ho budou následovat zpět na hladinu, aby měli jistotu, že se nevynoří příliš daleko od lodi.

Cove se držela opodál, chtěla sestoupit poslední, aby mohla na svůj tým dohlédnout. Kalná voda zastírala jejich postavy, ale měla dojem, že je rozezná. Vanna byla první, její svalnaté nohy ji naváděly dolů elegantními, uvolněnými pohyby. Těsně za ní byla ne tak sebevědomá Hestie, která se podivně vlnila, jak plavala za Vannou. Potom Roy, obrovský a nezaměnitelný, a nakonec Aidan. Zuřivě míhal ploutvemi, jak se snažil udržet krok s ostatními, ale přesto zaostával.

„Aidane, zkontroluj si vztlak;“ řekla Cove.

„O-ou, jasně, jo.“ Zastavil se, aby si upravil žaket – nafukovací vestu, která vyvažuje závaží – a jeho klesání se urychlilo.

Neměl by tu být. Zkoušky splnil s odřenýma ušima jen týden před vyplutím, a to nejspíš jen díky tomu, že Roy byl po jeho boku a zakrýval jeho chyby. Měla bych ho poslat zpět na hladinu. Měla bych... měla bych...

Vzpomněla si na sebe ve čtrnácti letech, vyhublou a s vykulenýma, příliš dychtivýma očima. Strnule stála, zatímco jí balijský průvodce citlivými, něžnými slovy vysvětloval, že je na raftaření na divoké vodě příliš malá – ještě nemůže, ale možná za dalších pár let, ano? A Cove mu odpověděla pištivým tónem, který nenáviděla, že je skvělá plavkyně a ví, co dělá. A pamatovala si, jak ten průvodce nakonec pomalu ustoupil, když se za ní objevil její otec, samý sval, s jiskrou v očích, a na rozdíl od Cove na první pohled Maor, a řekl: „Dovolíte, aby s námi jela i moje holčička, že ano?“

Celý život se jí lidé snažili upřít její sny. Neměla právo dělat to někomu jinému.

Zkontrolovala si počítač připevněný k zápěstí. Vypadal jako mohutné hodinky, na obrazovce se ukazovaly různé údaje a po stranách byla tlačítka, aby mohla přepínat módy a zaznamenávat data. Hloubka: čtyři a půl metru. Kyslík: 98 procent.

Cove věděla, jak se voda – a také potápěči – během ponoru mění.

Na hladině byl dusík neutrální neškodný plyn. Vdechovali ho a vydechovali, aniž by si jeho existence povšimli. Ale když se dusík stlačí, začne být rozpustný. Na obdobném principu fungují perlivé nápoje. Vstříkněte do tekutiny natlakovaný oxid uhličitý, a když lahev znovu otevřete, tlak se zmenší a oxid uhličitý se změní v maličké, jiskřivé bublinky.

Stlačený plyn však nedokážou absorbovat jen nápoje. Lidské tělo to umí také, pokud je tlak dostatečně velký. A voda umí vytvořit obrovský tlak.

Už v pěti metrech dusík, který vdechovali z nádrží, pronikal do jejich plic a vstřebával se do krevního řečiště, do svalů, a dokonce i do mozku. Zatím ještě nebyl nebezpečný. Stejně jako bublinky nemohou uniknout ze zavřené lahve. Dusík se v jejich tělech hromadí a zůstává neškodný, dokud se tlak nezmenší.

Při návratu na hladinu se však tlak prudce sníží. Dusík v jejich tělech se náhle znovu promění v plyn. Bublinky se objeví v plicích,

svalech i kloubech. Malé množství způsobí bolest. Velké množství může zavinit trvalé poškození. Potápěči tomu říkají nemoc z dekomprese a ta dokáže ukončit nejen kariéru, ale i život.

Z toho důvodu jsou nezbytné bezpečnostní přestávky. Každý, kdo se potápí více než pět metrů hluboko, se musí na zpáteční cestě na hladinu zastavovat, aby se dusík mohl plícemi znovu uvolnit. Čím hlouběji se ponoříte a čím déle tam dole zůstanete, tím více dekompresních zastávek potřebujete. Potápěč může strávit patnáct minut u vraku a pak další dvě hodiny dekompresí na zpáteční cestě na hladinu.

Cove si znovu zkontrolovala počítač. Dvanáct metrů. Na osmnácti přejdou z obyčejného potápění na hlubokomořské. Do takové hloubky se většina rekreačních potápěčů nikdy nepodívá. Přesně z tohoto důvodu potřebovali všechny ty pokročilé potápěčské kurzy a certifikáty: aby se jim dostalo privilegia proniknout hlouběji než průměrní lidé. A má to dobrý důvod.

Stlačený dusík neumí jen proměnit lidské tělo v sodovku. Ve třiceti metrech začne působit i dusíková narkóza. Čím je tlak vyšší a čím déle tam dole člověk zůstane, tím víc dusíku pronikne – a uloží se – do jeho těla. A dusík je ve velkých dávkách překvapivě účinné sedativum.

Dusíková narkóza se stala osudovou až příliš mnoha dobrým potápěčům. Jejich pohyby se zpomalily, jejich reflexy otupily, zaplavil je mírný, hřejivý mír a namlouval jim, že všechno je v pořádku: *zavři oči, nech svou mysl bloudit, zapomeň na vzduch v nádrži a klesej hlouběji a hlouběji do oceánu.*

Cove se svým týmem hranici třiceti metrů překoná. Účinky dusíku zmírní trimix, specializovaná směs v jejich nádržích, v níž je část dusíku nahrazená héliem. Díky této směsi se mohou potápět za hranice, které by bez ní znamenaly smrt.

To však neznamená, že ta hloubka nedá jejich tělům zabrat. Zvýšený tlak je postřehnutelný už pouhé tři metry pod hladinou. Ve třiceti metrech budou muset dýchat usilovněji, aby překonali vnější tlak. Hloubky přes pětadvacet metrů vyžadují další zvláštní

kvalifikaci a zdlouhavý výcvik, aby je potápěči vydrželi. V pětasedmdesáti metrech začíná být toxický dokonce i kyslík v jejich nádržích.

Cove a její tým se potápěli do hloubky pětadevadesáti metrů.

Potápěčské lano se mihotalo před Cove a navádělo ji. Tlak se zvyšoval. Každý nádech byl namáhavější a oceán s každým metrem potemňoval, protože přirozené světlo nepronikalo tak hluboko. Světla na její masce ostře osvětlovala Aidanovy ploutve.

Temná prázdnota kolem nich začala jiskřit mlhavými pohyby, jak se její oči snažily najít něco – cokoli – na co by se mohly zaostřit. Hestie říkala, že tu nebudou žádní žraloci ani ryby, ale ona měla dojem, že vidí obrovské tvary, které se valily k nim, než se znovu vytratily v prázdnotě.

Potápěčský počítač říkal, že právě míjejí šedesát metrů. Přes komunikační systém slyšela dech svých společníků. Zněli přerývaně, přestože je ke dnu převážně táhla závaží na opascích. Napínala uši, jestli nezaslechne náznaky paniky.

Lidé nikdy neměli plavat do takové hloubky, do jaké se snažili proniknout. Bylo to možné jen díky století pokusů a omylů, posouvání hranic a bezpočtu úmrtí při hledání cesty dolů. Cove vždy připadalo fascinující, že lidé mají tolik dobré, zdravé půdy, na které mohou žít, a přesto se dusí při snaze zdolat další vrchol nebo mrznou, když se pokoušejí dojít na nějaký pól, nebo se topí, když se noří do hlubin oceánu. Z toho pomyšlení se chtěla rozjařeně rozesmát.

V duchu si vynadala. Lehkomyslnost je jedním z prvních příznaků dusíkové narkózy. Zamyslela se, jestli její mysl nezačíná být zakalená nebo její končetiny ztěžklé, ale trimix odváděl svou práci a ona zůstala ve střehu. Téměř až příliš. Nyní překonali pětasedmdesát metrů. Ještě minutku a poprvé spatří vrak.

Stále se toho mohlo tolik pokazit. Ani si nemohli být jistí, jestli se blíží ke správné lodi. Vrak našli během hledání ropy. Zrnité, pokřivené obrázky ukazovaly typickou před *Arcadie*, ale Covin tým měl být prvními lidmi, kteří ho spatří na vlastní oči. Mohlo dojít k omylu. Je možné, že je to úplně jiná loď, která není opředená

takovými záhadami a není tak slavná. Nebo by to mohla být skála, která se nešťastnou náhodou podobá přídi zaoceánského parníku. Fotky z průzkumu nenabízely mnoho vodítek.

Osmdesát osm metrů. Jejich sestup byl téměř závratně rychlý. Voda byla kalná a neskutečně těžká. Kolem světél jí proplouvaly zářící tečky vodou unášených smítek. Bílé lano se stáčelo u jejího boku, ale vypadalo jako něco, co Cove ještě nikdy neviděla. Tento svět byl cizí. Neobyvatelný. Nepředstavitelně nepřátelský.

„Před námi,“ řekla Vanna do komunikační jednotky.

Cove se předklonila. Kolem ní se zvedaly skály. Dostali se až sem, na mořské dno, pětadevadesát metrů od dýchatelného vzduchu.

Úhel jejich klesání se změnil. Neplavali přímo dolů, Vanna je vedla do strany. Obrovské skály zjemněné vrstvami sněhu podobných usazenin se zvedaly po obou stranách.

A pak to zahlédla. Cove se pomalu nadechla, když se z temnoty vynořila majestátní příď kovové lodi.

THE ADELAIDE COURIER, 12. LEDNA 1929

TROSKY SS ARCADIE SE VYPLAVILY NA BŘEH

Téměř devět měsíců po záhadném zmizení zaoceánského parníku SS *Arcadia* se na polských plážích vyplavily trosky, jež by mohly napovědět, kde loď naposledy spočinula.

Parník, který zmizel během plavby přes Atlantský oceán ze Spojených států amerických do Británie, se stal zdrojem mnoha spekulací kvůli neobvyklým okolnostem, jež se točí kolem jeho poslední plavby.

Tři lodě nahlásily, že od *Arcadie* 17. a 18. dubna 1928 obdržely nouzová volání, avšak každá zpráva poskytla jiné souřadnice. Přestože nebylo možné určit, kde přesně se *Arcadia* nachází, všichni se shodovali na tom, že potřebuje pomoc.

Plavidla v okolí prohledávala moře kolem nahlášených souřadnic, ale po *Arcadii* nebylo ani stopy. Po závěrečné nouzové zprávě, kterou ve čtyři hodiny ráno 18. dubna obdržela RMS *Margaret*, veškerá komunikace ustala a již nikomu se s *Arcadií* nepodařilo navázat spojení. Když loď nedoplula do přístavu, lidé usoudili, že se nejspíš ztratila na moři.

Ohledně zmizení *Arcadie* se vynořila celá řada teorií. Historik Richard Townsend publikoval v těchto novinách článek o tom, že se posádka mohla vzbouřit, vysílat tajuplné zprávy,

aby po sobě zametla stopy, a že mohla začít nový život v nějakém odlehklém přístavu. Vincent Whelan, námořní kapitán s více než čtyřiceti lety zkušeností, navrhuje jednodušší řešení: loď přemohla bouře. Další oblíbené teorie navrhují, že *Arcadii* přepadli piráti, že uvízla na neobydleném ostrově nebo narazila na jednu z mnoha ztracených min, které se v těchto částech oceánu stále nacházejí.

Skutečný osud *Arcadie* zůstává do dnešního dne neznámý. Nové objevy na polských březích nás však posunuly o krok blíže k pravdě a odhalují, že pátrání po *Arcadii* se možná odehrávalo celé stovky kilometrů od místa, kde se potopila.

Minulé pondělí se na pláži osm kilometrů od malého přímořského městečka Sopoty severně od Gdaňsku našla část pádla s nápisem *Arcadia*.

Na jejich plážích se prý občas vyplaví nějaké kusy kovu či dřeva, ale jen vzácně je možné určit, ze které lodi pocházejí.

Úředníci z loděnic Harland a Wolff věří, že to pádlo patřilo k jednomu z šesti záchranných člunů *Arcadie*, které byly na její palubě. Stav pádla naznačuje, že na moři strávilo až šest měsíců.

Matthew Rostow z Institutu pro námořní výzkum, odborník na mořské proudy, věří, že místo objevení pádla naznačuje, že poprvé spadlo do vody někde v Baltském moři. Pokud je to pravda, pak se *Arcadia* nacházela stovky kilometrů od kterýchkoli souřadnic, jež udala během nouzového volání, a přinejmenším tisíc kilometrů od své zamýšlené trasy.

Když loď 6. dubna vyplula z přístavu, dvanáct dní před poslední zprávou, velel jí kapitán William Virgil a její posádku tvořilo dvě stě šedesát pět námořníků. Navíc vezla čtyři sta devadesát pasažérů. Žádná těla nebyla nalezena.

Není jisté, jestli tento objev znamená, že se ona mytická loď skutečně potopila na moři, nebo jestli pádlo odhodili či jednoduše ztratili v bouři. Přizívuje to však rozpálenou

debatu obklopující jednu z nejslavnějších ztracených lodí britského námořnictva.

Sean přecházel po jídelně a v roztřesené pravé ruce držel polystyrenový kelímek s kávou. Byl jen z poloviny plný a stále ještě moc horký. Jen blázen by na tak rozbouřeném moři naplnil hrnek víc než do poloviny. Vlny byly celkem rovnoměrné a loď dost velká, aby je s přehledem zvládala, ale i tak se s každou vlnou zvedali a klesali o dva a půl metru a Sean neměl náladu na stírání rozlitých nápojů.

Abý řekl pravdu, neměl náladu vůbec na nic. Tým se vydal na svůj první ponor – což měli udělat nejdřív za tři dny. Plánem bylo, že většinu průzkumu provedou pomocí jeho ROV a že Cove a ostatní se ponoří dolů, jen aby natočili záběry, které jeho práci doplní.

Místo toho se ROV rozbila. Všechna tři najednou. Všechna tři současně.

Devereaux přednesl nějakou nesourodou, nedopečenou teorii o tom, že jejich vybavení poškodila erupce na slunci. Ostatním to připadalo jako rozumné vysvětlení.

Jeho ROV byly krásky: Alicia, lezkyně; Hannah, výkonná plavkyně; a Judes, koule na laně, která měla vlastní pohon a joystick poslouchala jako švýcarské hodinky. Judes byla vždy jeho nejoblíbenějším plavidlem. Mohl sedět na můstku a všichni kolem by zadržovali dech, až by Judes vyslala do jeho laptopu první záběry *Arcadie*. Tichými, dychtivými hlasy by ho požádali, aby se stočil doleva nebo doprava. Lapali by po dechu a bodali prsty do obrazovky laptopu – nejspíš by na ní zanechávali šmouhy, ale v tu chvíli by to nikomu nevadilo, protože by byli tak nadšení –, až by našli slavné části lodi. Poplácávali by ho po zádech, a až by se ROV vrátilo z mise zpět na hladinu, vydechli by úlevou.

Byla to rutina, kterou prožil už mnohokrát.

Teď byl ale sám v jídelně, zatímco všichni ostatní si mohli prohlížet vrak.

Nejhorší bylo, že se uměl potápět. A byl v tom zatraceně dobrý. Už byl i v podobné hloubce, v jaké spočinula *Arcadia*. Musel uznat,

že tyhle ponory nebyly zrovna poctivé, ale když zaplatíte vstupné na oblíbené potápěčské místo a přinesete si vlastní vybavení, nikoho nijak zvlášť nezajímá, jak hluboko se potopíte. Postrádal jen závěrečný certifikát.

A to skutečně dokazovalo, jak byla tato výprava podvodná. Ten kluk – Aidan –, který vypadal sotva dost starý na to, aby mohl být bez mámy, a který získal certifikát s odřenýma ušima, se potápět mohl. Cove totiž byla šéf a Cove neměla Seana v lásce. A Cove navíc s radostí dala přednost lesklému papíru před dvěma desetiletími potápěčských zkušeností.

Jeho ROV měla být v první řadě. Místo toho ležela poházená po salonu a napůl rozebraná, jak se Sean snažil zjistit, co se vlastně rozbilo. Byla v podstatě zbytečná. Stejně jako on sám. Degradovali ho z cenného odborníka na sotva víc než turistu.

A navíc měl dojem, že to nebyla náhoda.

Pochyboval, že by jeho vybavení nějak poškodila Cove. Těmito dokumenty se snažila dosáhnout statusu celebrity; nemohla si dovolit možný skandál. Jenže Cove nebyla jediná, kdo ho neměl v lásce. A nebyla jediná, kdo byl nadšený, že se z tří denního průzkumu pomocí ROV staly tři dny potápění.

Když Sean zjistil, že jsou jeho ROV nenapravitelně poškozená, Roy honem dodal, že jeho kamery jsou také mrtvé. Ale kamery v suchých oblecích se nepoškodily; ty zůstaly úplně v pohodě. Jen ty velké, nemotorné, těžké kamery, ze kterých by člověka bolelo za krkem, byly rozbité. Ale podívejte se na to, Royovi se jednu z nich podařilo opravit, právě když ji potřebovali.

Všichni ostatní to prostě přijali, ale Sean už byl na světě příliš dlouho na to, aby věřil na takové shody okolností.

Kelímek kávy byl prázdný. Odhodil ho do odpadkového koše a pak se otočil k chodbě, která vedla ke kajutám na nejnižší palubě.

Pokud Roy skutečně ROV sabotoval, určitě po sobě zanechal nějaké stopy. Navenek ta zařízení vypadala v pohodě, takže je nemohl jen hrubě házet proti stěně kajuty, dokud se nerozbila. Musel je nějakým způsobem rozebrat. A to znamenalo, že bude mít

přínejmenším šroubovák. Možná povolil čipy nebo obvody. Pokud je hodil přes palubu, pak Sean nenajde vůbec nic... ale myslel si, že Roy takový není. Bylo pravděpodobnější, že je prostě jen schoval.

Nebude to nijak *řešit*, to sám sobě přísahal. Žádné rvačky. Žádný řev. Ani tomu druhému muži nechtěl rozdupat pověst. Jen to potřeboval *vědět*.

Všichni měli palandu a skříňku, do které si mohli uložit kufry. Skříňky měly číselný zámek, ale tohle nebyla žádná plavba pro turisty, kde by vás mohl někdo cizí okrást. Byli tím profesionálů, a tak se nikdo neobtěžoval skříňky zamykat.

Když Sean došel pod schody, zkontroloval si hodinky. V tuhle chvíli už bude tím na dně moře. To znamená, že je bude čekat minimálně několik hodin dekomprese na zpáteční cestě. Devereaux se posadil na můstek, čekal u vysílačky pro případ, že nastanou nějaké problémy, a zdálo se, že se odtamtud nehodlá pohnout.

Takže tady dole byl jen Sean, palandy a cokoli by v nich mohl najít.

6

Aidan se vznášel necelých pět metrů nad dnem moře. Mával kolem sebe rukama, jak se snažil získat rovnováhu. Před ním se tyčila mohutná skaliska, přinejmenším šest metrů vysoká. Mezi ně se zaklínilo něco ohromného a temného.

Z jeho rebreatheru unikla záplava bublin. Prohnaly se kolem jeho očí, vystřelily vzhůru ke hladině a za okamžik zmizely v matných vrstvách světla a temnoty nad ním.

„Páni,“ řekl Roy.

Masivní trup se vynořil v matné, rozptýlené záři jejich svítilen. Byl nepředstavitelně velký. Instruktoři potápění o tom něco říkali: kvůli obličejovým maskám a lomu světla ve vodě se předměty zdají o třetinu větší a o čtyřicet procent bližší, než jaké ve skutečnosti jsou. Nic se tím však neměnilo. I když si Roy připomínal, že je ta loď zveličená a že je menší než jiné obří zaoceánské parníky té doby, stále byla mnohem větší, než jak si ji představoval.

Někdo – předpokládal, že Cove – proplaval kolem něj. Její ploutve ve vodě vytvářely vlny, zatímco se blížila k lodi s elegancí člověka, který umí plavat stejně dlouho jako chodit.

„Neuvěřitelné,“ zašeptala.

Ostatní členové týmu Aidanovi ukázali fotky *Arcadie*. Byla to nádherná loď postavená nedlouho po osudné panenské plavbě *Titanicu*. *Arcadii* sice mnohokrát přetřeli, ale stále nesla typické znaky tehdejších zaoceánských parníků: přinejmenším osm pater, kulatá okénka na bocích trupu a dva komíny stoupající ze zádi.

Aidan nemotorně plaval blíž a snažil se pochopit, co vidí. Stále ještě byli tak daleko, že nerozeznával téměř nic, viděl jen monumentální tvar, který převyšoval okolní krajinu. Zužoval se do špičky a Aidan si uvědomil, že se dívá na příď.

V helmě se ozval Royův hlas. „Připomeňte mi, jak daleko při tomhle ponoru půjdeme?“

„Úplná penetrace,“ odpověděla Cove a Roy předvedl svůj typický smích se zatnutými zuby. Cove s úsměvem v hlase dodala: „Pro diváky doma, nulová penetrace znamená, že si plavidlo prohlížíte zvenčí, ale nesnažíte se do něj proniknout. Při částečné penetraci prozkoumáváte samotnou loď, ale jen tak hluboko, kam sahá přirozené světlo. Úplná penetrace znamená, že se vydáte i do těch částí lodi, kde byste bez vlastní svítilny byli v naprosté temnotě.“

„Úplnáááá penetrace,“ zabroukal Roy a tentokrát se musel zasmát dokonce i Aidan.

„Rozhodně je to překrásná loď,“ řekla Cove. „Ale nejsem tu, abych se na ni jen *dívala*.“

Ostatní se přibližovali, ale ten největší z nich – Roy – se držel zpátky. Když ho Aidan dostihl, Roy mu poklepal na předloktí, aby se mlčky zeptal: *Jsi v pohodě?*

Aidan mu ukázal palec nahoru a pak si vzpomněl, že mezinárodní znamení pro *v pořádku* je v potápěčském jazyce kroužek z ukazováčku a palce. Opravil se.

Roy mu gesto opětoval. Jeho ústa nebyla přes potápěčský aparát vidět, ale oči měl přimhouřené v typickém úsměvu. Nemohl to říct nahlas, když byli ostatní na drátě a poslouchali, ale přesto to vyjádřil jasně: *Jen se uvolni a dýchej pomalu*.

To byla jeho mantra během potápěčského výcviku. Ty lekce strávili téměř přilepení k sobě. Polovinu záznamů v Aidanově knize falzifikovali, jen aby se mohl zapsat na pokročilý kurz. Udělal to Roy, ale Aidan tehdy nic nenamítal, takže předpokládal, že za to zrovna tak může převzít zodpovědnost.

Roy se ve vodě pohyboval stejně přirozeně jako na souši. Byl s Aidanem ve všech zatopených lomech, podvodních lesech,

v rozvířeném kalu a v nulové viditelnosti a také s vyptávajícími se instruktory.

A i pak měl Aidan podezření, že poslední kurz splnil jen díky tomu, že se instruktor víc zabýval starým potápěčem s chatrným zdravím, který se neustále snažil potápět hlouběji, než mu doporučovali. Kdykoli Aidan začal dýchat příliš rychle, kdykoli zápolil se svým vybavením nebo projevoval známky paniky, Roy mu poklepal na paži a kývl s tak strnulým klidem, že pro Aidana nebylo těžké zbavit se svého strachu.

Jen se uvolni a dýchej pomalu. To je všechno, co musíš dělat, chlape.

V tu chvíli to udělal, přinutil se pohybovat klidně a plynuleji a každý dech zadržel v plicích o několik vteřin déle, než by si jeho instinkty přály. Všichni říkali, že to je hlavní klíč k potápění. Pohybovat se pomalu. I když vám dochází vzduch, nesmíte se drát k hladině, protože byste tím spotřebovali víc kyslíku, než kdybyste plavali klidně a vytrvale. Nebyl si tak docela jistý, jestli jim v tom posledním bodě věří.

Roy naklonil hlavu na stranu, čímž naznačil, že se chystá dohonit zbytek skupiny, a Aidan přikývl a předklonil se.

Doufal, že když se přiblíží, uvidí velikost lodi ve správném kontextu, ale loď se dál zvětšovala. Voda byla plná malinkých částíček, které se blýskaly ve světle a zastíraly mu zrak. Stále ještě z lodi neviděl téměř nic, jen strohé, drsné křivky příděl. Obrysy byly hrubé. Pokud komíny stále ještě stály, pak byly tak daleko vzadu, že nebyly vidět.

Minuli Vannu, která klesla o kus níž, aby k nedalekému skalisku uvázala vodící lanko, a poté k té samé skále uvázala druhé lanko – bezpečnostní, které budou používat, aby z bludiště vraku našli cestu ven.

Příd' dál rostla. Byla skutečně monstrózní a vše skrývala za sebou. Loď se nakláněla do strany, bokem se opírala o jednu ze skal, mezi něž dopadla.

Aidan si uvědomil, že ty hrubé hrany nebyly výplodem jeho fantazie. Už byli tak blízko, že jejich svítlny odhalovaly detaily. Loď byla

něčím pokrytá. *Rezejší*, tak jim říkala Hestie. Hrubý povlak pokrýval celý trup lodi. Na povrchu lodi se usadila desetiletí naplavenin, takže vypadala znepokojivě mimozemsky.

Cove vedla a už plavala vzhůru. Jednou rukou si přitom upravovala žaket, aby mohla stoupat bez námahy. Aidan ji napodobil, pouštěl do vaků trochu víc vzduchu, dokud ho nezačaly táhnout vzhůru.

Příd' nad ním zdobilo zábradlí. Bylo naprosto nedotčené: drsné jako každá jiná část lodi, zastřené stářím a usazeninami, ale jinak přesně takové, jaké bývalo nad hladinou.

Chtěl se ho dotknout. Zjistit, jaký je ten povlak na omak. Je tak měkký, jak na pohled vypadá? Nebo je spíš jako rez, křehký, šupinkovitý a zároveň bolestně ostrý?

Uvědomil si však, že se Cove soustředí na něco jiného. Vznášela se na místě a jemně pohybovala rukama, aby se udržela vzpřímeně, zatímco se dívala na jméno lodi na jejím boku.

„*Arcadia*,“ řekla s širokým úsměvem v hlase. „Našli jsme ji.“

Světlem přejela po celém slově. Každé písmeno bylo tak velké jako Aidanův trup. Vyrobili je tak velká, aby byla čitelná zdálky. Byla z plochých kovových plátů připevněných k trupu lodi. Na temnějším trupu byla stále viditelná, přestože byla pokrytá krustou nánosů.

Hestie a Cove se rozjařeně rozesmály. Hestie plavala kupředu a natáhla ruce v rukavicích. Když obě dlaně přitiskla k trupu lodi, viditelně se třásla.

Cove na souhlas pokývala hlavou v helmě. „Gratuluju. Jsi první člověk za více než devadesát let, který se *Arcadie* dotkl.“

„Ups.“ Hestie se od lodi odstrčila a ostře se obrátila. „Je to neuvěřitelné. Je tak nedotčená – téměř dokonalá –, jako by ji záliv uzavřel v časové kapsli.“

„Žádné známky zhroucení,“ přisvědčila Cove. „Přinejmenším tato část trupu je stále celá. Minimální koroze...“

„To je tou vodou.“ Hestie se otočila k boku lodi a rukama se uctivě dotýkala starobylého kovu. „Je tu mořská voda, ale do zálivu